

offentligt ansatte. Det giver mulighed for, at et større antal personer kan aktiviseres, end når det drejer sig om nye ansættelser. Samfundstjenesten vil jo være et sted, hvor mange personer successivt vil blive aktiveret på et kritisk tidspunkt i deres liv. Efter forhåbentlig at have fundet arbejde kan de give plads for andre.

Økonomisk set vil det også være et billigere forslag, idet de eneste omkostninger er omkostningerne ved at administrere ordningen.

Endelig er der den store fordel, at man ikke gennem samfundstjenesten gennembryder personalelofterne og modvirker et udbredt ønske om at begrænse stigningen i det offentliges forbrug af arbejdskraft og kapital. Hvis der kommer et økonomisk opsving, vil denne arbejdskraft være til rådighed for arbejdsmarkedet og ikke i forvejen engageret inden for det offentlige.

Et forhold, som må tages op til overvejelse, er spørgsmålet, hvorvidt der også skal tilbydes deltagelse i offentlige anlægsopgaver og ikke blot en

forbedret service.

Hvis noget sådant ikke skal kunne kritiseres for at berøve beskæftigede yderligere arbejde inden for anlægssektoren, må der være tale om anlægsopgaver, der ellers ikke ville være kommet til udførelse.

Forslagsstillerne har ikke taget stilling til det ønskelige og mulige i at udvide samfundstjenesten til sådanne opgaver.

Oprettelse af en samfundstjeneste vil nødvendigvis forhandle med arbejdsmarkedets parter, forhandlinger med kommunerne og de enkelte styrelser. Måske vil det også være nødvendigt med mindre ændringer i eksisterende lovgivning.

Forslagsstillerne er imidlertid af den opfattelse, at gennemførelsen af forslaget kunne få en særdeles positiv psykologisk betydning for mange ledige og dermed også for samfundet. Når dertil kommer, at udgifterne hertil vil være meget beskedne, mener vi, at meget taler for at iværksætte dette projekt.